

sagt noe om hvorvidt det er noe man bør gjøre eller ei (Hursthouse, 1999, s. 42). Gjennom å tenke på dyder og laster og spørre oss selv hva en dydig person ville ha gjort i en bestemt situasjon, kan vi faktisk trekke ut et stort antall regler, skriver hun (Hursthouse, 1999, s. 36). Hursthouse kaller dette for dydsregler. For eksempel sier dydsetikken at vi skal gjøre det som er respektfullt og det som er ærlig, og at vi ikke skal gjøre det som er gjerrig eller feigt. Med andre ord kan vi si at vi får en form for handlingsveiledning fra dydsetikken likevel.

En annen innvending som har blitt reist mot dydsetikken, handler om relativisme (se seksjon 14.1 og 14.3). Hvis det er slik at vi lærer hva som er dyder og laster gjennom oppdragelse og gjennom kulturen vi lever i, vil det si at vår forståelse av dydig atferd er formet av tradisjoner og vaner. Men hvis vi bare gjentar det vi har lært, blir ikke moralfilosofien da konservativ, og leder oss ut i en relativisme?

Også her svarer dydsetikere ulikt. Noen peker for eksempel på at dette er en innvending som rammer alle de tre etiske teoriene likt: På samme måte som vi kan si at dyder er relative til en kultur, kan vi også si at det finnes kulturell variasjon om hvilke konsekvenser som er best, eller hvilke maksimer som råder (Solomon, 1988). Andre forsøker å vise hvordan dydsetikken ikke rammes av denne innvendingen. For eksempel har Martha Nussbaum (1947–) argumentert for at selv om det finnes ulike kulturelle forståelser av dydene, betyr ikke det at dydene i seg selv er relative (Nussbaum, 1993). Selv om forståelsen vår av disse dydene er kulturelt og historisk betinget, betyr ikke det at vi ikke kan snakke om objektive sannheter for den gitte konteksten og tiden (Christensen, 2008, s.

200). Moralen er nemlig ikke uforanderlig, men en menneskelig praksis som utvikler seg hele tiden. Tyrefekting er et godt eksempel på dette. I mange land har tyrefekting en lang tradisjon og har blitt betraktet som en edel og spennende sport, med matadoren som et prakteksempel på *mot*. Men etter hvert som dyreaktivistene og andre har protestert mot behandlingen av tyrene, som blir drept på svært smertefulle måter, har stadig flere begynt å betrakte det som en *brutal* praksis som bør avskaffes. Når vi begynner å se tyrefekting som dyreplageri for underholdningens skyld, er ikke matadoren lenger modig, men grusom.

En siste innvending vi skal se på her, handler om hva dydsetikken kan fortelle oss om hvordan vi bør handle som samfunn. Vi har sett at dydsetikken tar utgangspunkt i individets karakter når vi skal vurdere en handling. Men hvordan forholder det seg når vi tenker på større politiske beslutninger? En av problemstillingene vi så ovenfor, var spørsmålet om vaksinefordeling. Hvordan skal vi svare på en slik problemstilling med utgangspunkt i dydsetikken? En stat kan tross alt ikke ha karaktertrekk. Martha Nussbaum har forsøkt å bruke dydsetikken for å svare på slike spørsmål. Vi husker at dydsetikken setter gode og riktige handlinger i sammenheng med hverandre, og at formålet med dydsetikken er å bidra til at vi lever gode liv. Nussbaum tar dette poenget og argumenterer for at statens oppgave er å tilrettelegge for at mennesker skal kunne forfølge sine egne prosjekter (Nussbaum, 2006). Staten må selvsagt ta utgangspunkt i noen grunnantakelser om hva som skal til for å kunne leve et godt liv, men når dette er på plass, er det opp til enkeltmennesket å bestemme hvordan det skal se ut. Nussbaums tilnærming til dette